

NYAXIA KORONÁI-

SOROZAT

THE & THE SERPENT WINGS OF NIGHT

A KÍGYÓ ÉS AZ
ÉJ SZÁRNYAI

CARISSA BROADBENT

Dream
válogatás

AKÁR EMBER, AKÁR VÁMPÍR VAGY,

a túlélés szabályai ugyanazok: soha ne bízz, soha ne engedj, és mindig – mindig – vigyázz a szívedre!

Az Éjszülött vámpírkirály örökbe fogadott emberlánya, Oraya olyan világban vetette meg a lábát, amely arra hivatott, hogy végezzen vele. Az egyetlen esélye, hogy valaha pusztá prédánál több lehessen, ha részt vesz a Kejari versenyen: a legendás tornán, amelyet maga Nyaxia, a halál istennője szervez.

De a három vámpírház legkiemelkedőbb harcosai között győzelmet aratni nem lesz egyszerű. Így a túlélés érdekében Oraya kénytelen szövetséget kötni egy titokzatos riválissal. Raihnben minden veszélyesnek tűnik. Könyörtelen vámpír, hatékony gyilkos, a lány apjának és uralmának ellensége... valamint Oraya legnagyobb vetélytársa. Ennél azonban sokkal rémisztőbb, hogy Oraya mennyire vonzódik a férfihoz.

A Kejarin viszont nincs helye együttérzésnek. Minden biztosnak hitt tudás, ami Oraya világát alkotta, összeomlik. Raihn ugyan talán mindenkinél jobban megérti őt – ám bimbózó vonzalmuk akár a vesztét is okozhatja egy olyan birodalomban, ahol semmi sem halálosabb a szerelemnél.

CARISSA BROADBENT

kilencéves kora óta kíméletlenül komor mesékkel zaklatja tanárait és szüleit. Azóta a történetei (valamivel) kevésbé nyomasztóak és (remélhetőleg sokkal) olvashatóbbak lettek. Ma már olyan regényeken szeret dolgozni, amelyekben epikus fantasy cselekményeket nagy adag romantikával vegyít. Férjével, egy nagyon jól viselkedő nyúllal, egy nagyon rosszul viselkedő nyúllal, valamint egy állandóan szkeptikus macskával él Rhode Islanden.

Tudj meg többet a könyvről:

www.carissabroadbentbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

*Dream
válogatás*

„Ez egy igazán kísérteties és akciódús fantasy, amelynek középpontjában egy olyan kudarcra ítélt szerelem története áll, ami tele van szívfájdalommal és intrikával.” **Library Journal**

„A sötét romantika rajongói biztosan nem akarják majd kihagyni az első könyvet, amely erről az izgalmas, félelmetes, de gyönyörűen megalkotott világról szól.” **Publishers Weekly**

„Ha az életveszélyes fantasyvilágok, a rémisztő és vérszomjas vámpírok, a lenyűgöző romantika és a sorsfordító, halálos versengések rajongója vagy, A kígyó és az éj szárnyai olyan könyv lesz, amit imádni fogsz, és egyből el akarod majd olvasni a folytatást.”

Book Briefs

„Ha szereted az ellenségből szeretőket, románcokat és sötét fantasyket, akkor nem szabad kihagyni ennek a lenyűgöző duológiának az első részét.”

Amazon

„Ez az izgalmas, letehetetlen regény fantasztikus, váratlan fordulataival és félelmetes vámpírokkal teli világával tökéletes a romantikus fantasy rajongói számára!”

Woman's World

Dream
válogatás

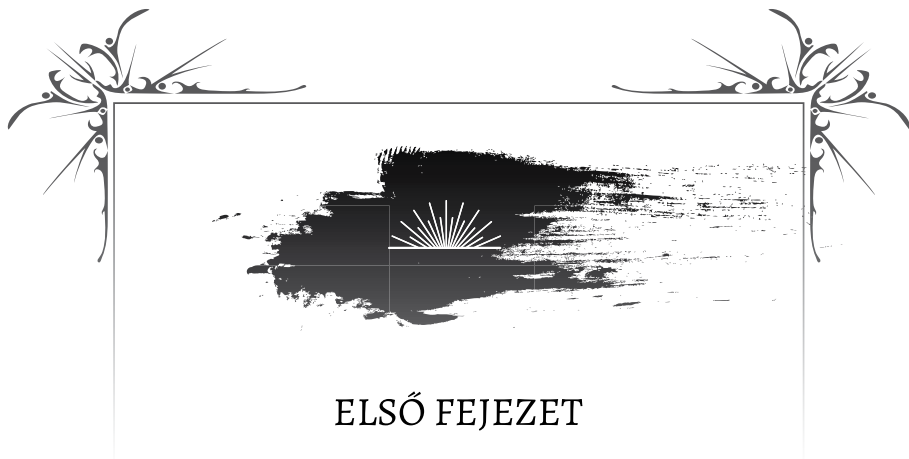
CARISSA BROADBENT

NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

THE SERPENT
& THE WINGS
OF NIGHT
A KÍGYÓ ÉS AZ
ÉJ SZÁRNYAI

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

K ezdetben csak gyakorlásról volt szó. Csak egy kis játékról, egy kis testmozgásról. Bizonyítanom kellett magamnak, hogy képes vagyok rá. Nem is tudom, mikor alakult át szenvedéllyé – szégyenteljes, titkos lázadássá.

Egyesek talán ostobaságnak tartják, hogy ember létemre éjszaka vadásztam, amikor jelentős hátrányban voltam a zsákmánnyal szemben. De mivel ők éjszaka jártak vadászni, én is ezt tettem. Törömet keményen szorongatva a falhoz simultam.

Az éjszaka forró volt, az a fajta, amikor a nap melege még jóval napnyugta után is megtapad a levegő nyirkosságában. A sikátorok szemetében rothadó savanyú ételek, romlott hús és alvadt vér vaskos, sűrű szaga terjengett a levegőben. A vámpírok nem törődtek azzal, hogy itt, az Éj Háza emberlakta területein eltakarítsanak maguk után.

Az embereknek elvileg biztonságban kellett volna lenniük itt, a királyság falain belül – hiszen a királyság polgárai voltak, de alacsonyabb rendűek és minden tekintetben gyengébbek, mint az Éjszülöttek. Ez a második tény túl gyakran tette irrelevánssá az elsőt.

A férfi Hiaj volt, szárnya a hátához simult. Úgy tűnik, nem volt nagy mágiahasználó, mert nem tette a szárnyát láthatatlanná a könnyebb vadászat érdekében. Vagy talán csak élvezte a zsákmányra gyakorolt hatását. Akadtak olyanok, akik ezzel szerettek felválni. Szerették, ha félték tőlük.

A háztetőről figyeltem, ahogy a férfi becserkészi a célpontját – egy kisiút, aki talán tízéves lehetett, bár a nyilvánvaló alultápláltság miatt még kisebbnek tűnt. A fiú egy vályogház körbekerített, piszkos udvarán játszott: labdát pattogtatott a porban, mit sem sejtve a közeledő halálról.

Annyira, de annyira ostoba dolog volt a fiútól, hogy éjszaka egyedül volt odakint! Ugyanakkor mindenkinél jobban tudtam, hogy mennyire megviseli az embert, ha állandó veszélyben nő fel. Talán ez a család az elmúlt tíz év minden egyes napján sötétedés után bezárta a gyermekeit a házba. Elég volt egyetlen figyelmetlenség: vagy az anya bámészkodott el, és elfelejtette behívni a fiút, vagy a gyerek makacsolta meg magát, és nem volt hajlandó bemenni vacsorázni. Egyetlen éjszaka egy egész életben.

Gyakran megesik az ilyesmi.

De ma este nem fog megtörténni. Amikor a vámpír megmozdult, én is nekilendültem.

A tetőről a macskakövekre ugrottam. Csendes voltam, de a vámpírok hallása kifogástalan. A férfi megfordult, és fagyos tekintettel, görbe mosollyal üdvözölt, melyből kivillantak éles szemfogai.

Felismert vajon? Egyesek néha felismertek. De ennek nem adtam esélyt.

Mostanra számomra az egész rutinná vált. Több száz éjszakába telt, míg tökéletesítettem a módszerem.

Először a szárnyak. Két suhintás elég volt ahhoz, hogy a férfi ne legyen többé képes repülni. A Hiaj vámpírokkal könnyű dolgom volt: hártyás bőrük finom, mint a papír. Néha Rishan vámpírokat kaptam el, de ők egy kicsit nagyobb kihívást jelentettek – a tollas szárnyakkal nehezebb elbánni –, de finomítottam a technikán. Ez a lépés nagyon

fontos, ezért került első helyre. A földön kellett tartanom őket. Egyszer elkövettem azt a hibát, hogy elmulasztottam a szárnyak levágását, és majdnem otthagytam a fogam, így aztán megtanultam a leckét.

Nem lehettem erősebb náluk, ezért pontosabbnak kellett lennem.

Nem engedhettem meg magamnak, hogy hibázzak. A vámpír fájdalmas zihálás és dühös vicsorgás közötti hangot adott ki. Felgyorsult a szívverésem, a vér közvetlenül a bőröm alatt lüktetett. Vajon megérezte az idegességem szagát? Egész életemet azzal töltöttem, hogy megpróbáltam elrejteni a vérem sűrűségét, de most örültem neki, hogy ilyen. Megőrijtette őket. Ennek a bolondnak még fegyvere sem volt, mégis gondolkodás nélkül rám vetette magát.

Imádtam – igazán, igazán szerettem –, ha alábecsültek.

Az oldalába, a bordák alá szúrtam. A következő mozdulattal meg a torkába.

Ennyi nem volt elég ahhoz, hogy végezzek vele. De ahhoz, hogy megingjon, épp elég volt.

Nekilöktem a falnak, egyik törőmmel odaszegeztem, hogy mozdulni se tudjon. A fegyver pengéjét Dhaivinthtal kentem be: ez egy gyorsan ható bénítószer, amely ugyan erős, de hamar elmúlik a hatása. Csak néhány percem maradt, és nem is volt szükségem többre.

A férfi csak néhány karcolást tudott ejteni az arcomon borotvaéles karmaival, mielőtt gyengülni kezdett. És amikor láttam, hogy gyorsan pislog, mintha fel akarna ébredni, lecsaptam.

Keményen bele kell nyomnod a tört a mellkasába, hogy a fegyvered átszúrja a mellcsontot.

Pontosan így tettem – elég keményen szúrtam, hogy feltörjem a csontot és így megnyissam a szívéhez vezető átjárót. A vámpírok minden tekintetben erősebbek voltak nálam – testük izmosabb, mozgásuk gyorsabb, fogaik élesebbek.

De a szívük ugyanolyan puha volt, mint az enyém.

Abban a pillanatban, amikor a pengém átszúrta a mellkasukat, mindig apám hangját hallottam.

Ne nézz félre, kis kigyó!, suttogta Vincent a fülemben.

És nem is tettem. Sem akkor, sem most. Mert tudtam, mit fogok látni a sötétben. Tudtam, hogy annak a fiúnak a gyönyörű arcát fogom látni, akit egykor nagyon szerettem, és pontosan azt a pillanatot, amikor a késem a mellkasába csúszott.

A vámpírok a halál istennőjének gyermekei voltak. Szóval egy kicsit abszurd volt számomra, hogy ugyanúgy féltek tőle, mint az emberek. Minden alkalommal figyeltem őket, és láttam, ahogy kiül az arcukra a rettegés, amikor rájönnek, hogy eljött értük.

Ebben legalább egyformák voltunk. Legalább a végső percben egyesít bennünket a félelem.

A vámpírvér sötétebb volt, mint az emberi vér. Majdnem fekete, mintha az évszázadok során elfogyasztott emberi és állati vér rétegről rétegre egyre sötétebbre festette volna. Amint hagytam, hogy a vámpír összeessen, beborított a vére.

Hátrébb léptem a testtől. Csak ekkor vettem észre, hogy a család engem bámul – csendes voltam, de nem elég csendes ahhoz, hogy ne vegyenek észre, amikor gyakorlatilag a küszöbükön álltam. A fiú most az anyja karját szorongatta. Egy férfi is volt velük, és egy másik gyerek, egy fiatalabb lány. Soványak voltak, ruhájuk egyszerű és kopottas, foltos a sok munkával töltött naptól. Mind a négyen az ajtóban álltak, és engem bámultak.

Lebénultam, mint egy szarvas, amelyre hajtó bukkan az erdőben.

Furcsa, hogy ezek az éhező emberek, nem a vámpír változtattak engem vadászból üldözötté.

Talán azért, mert amikor vámpírokkal voltam, tudtam, mi vagyok. De, amikor ránéztem ezekre az emberekre, a vonalak elmosódtak és elhomályosultak, mintha önmagam torz tükörképét látnám.

Vagy talán én voltam a tükörkép.

Olyanok voltak, mint én. És mégsem találtam semmit, ami összekötne bennünket. Elképzeltem, hogy ha kinyitnám a szám, hogy beszéljek hozzájuk, még egymás szavát sem értenénk. Úgy néztek ki, mintha állatok lennének.

A rút igazság az, hogy talán egy részem undorodott tőlük, ugyanúgy, ahogy a saját emberi mivoltomtól is undorodtam. És egy másik részem – talán az a részem, amelyik emlékezett arra, hogy valaha egy ilyen házban éltem – közelebb akart merészkedni.

Természetesen nem tettem.

Nem, nem voltam vámpír. Ez teljesen világos volt, minden nap minden másodpercében. De közéjük sem tartoztam.

Valami hideg csapódott az arcomba. Megérintettem, és az ujjaim nedvesek lettek. Eső.

A cseppek megzavarták lélegzetelállító csendünket. A nő tett egy lépést előre, mintha mondani akarna valamit, de én már vissza is hátráltam az árnyékba.

NEM TUDTAM ELLENÁLLNI a késztetésnek, hogy tegyek egy kitérőt. Normális esetben egyenesen a szobámba másztam volna fel, amely a királyi vár egyik nyugati tornyában rejtett. Ehelyett kelet felé vettem az irányt, átugrottam a várfalon, és elindultam a szolgák szállása felé. Beosontam az ablakon, amely egy indigókék virágokkal benőtt, a holdfényben ezüstösen csillogó bokorra nézett. Amint a lábam megérintette a padlót, elkáromkodtam magam, és majdnem orra buktam, mert olyan érzésem támadt, mintha a sima deszkán heverő folyékony textilen csúszott volna el a csizmám.

Nevetést hallottam: olyan volt, mint egy varjú rikácsolása, és gyorsan átváltott köhögési kakofóniába.

– Selyem – krákkogta az öregasszony. – A legjobb csapda a kis tolvajok számára.

– Ez a hely egy kibaszott katasztrófa, Ilana.

– Hah! – fordult be a sarkon. Összehúzott szemmel nézett rám, mélyen és rekedten beleszívott a szivarjába, és az orrán keresztül engedte ki a füstöt. Színes, fodros, hullámosra festett sifonba volt öltözve. Eredetileg fekete, ősz tincsekkel átszőtt, csodálatosan dús haja a feje tetején tornyosult. Fülében arany fülbevaló, ráncos szeme szürkés-kékre festve, szénnel vastagon kihúzva.

A szállása ugyanolyan színes és kaotikus volt, mint ő maga: ruhák, ékszerek és harsány színű festékek heverték mindenütt. A nappali ablakán keresztül jöttem be, amelyet most behúztam az eső miatt. A hely apró volt, de sokkal szebb, mint az embernegyed agyagos, omladozó nyomortanyái.

Végignézett rajtam, a nyakát dörzsölgette.

– Nem fogadok el kritikát egy olyan bőrig ázott patkánytól, mint te.

Végignéztam magamon, és elsápadtam. Csak most, a meleg lámpafényben vettem észre, milyen rendetlen a kinézetem.

– Nem is gondolná az ember, mindezek alatt milyen csinos vagy, Oraya – folytatta. – De te határozottan arra törekszel, hogy a lehető legkevésbé tűnj vonzónak. Erről jut eszembe! Van valamim a számodra. Tessék! – Görcsös, ízületi gyulladással kezével belekotort a melléte lévő gyűrt kupacba, aztán felém dobott egy kupac szövetet a szobán keresztül. – Kapd el!

Miután tényleg sikerült elkapnom az anyagot, kibontottam. A selyemkelme majdnem olyan hosszú volt, mint amilyen magas én, színe pedig lenyűgözően mély ibolyakék, szélein aranyhímzéssel.

– Te jutottál róla az eszembe.

Ilana nekidőlt az ajtókeretnek, és rágyújtott még egy szivarra.

Nem kérdeztem, honnan szerzett ilyesmit. Hiába járt el felette az idő, ugyanolyan ügyes és tehetséges tolvaj volt, mint ifjúkorában.

– Tartsd csak meg! Én nem hordok ilyesmit. Pontosan tudod.

Állandóan egyszerű fekete ruhákat viseltem, amelyek nem keltettek feltűnést, és szabad mozgást biztosítottak számomra. Soha nem hordtam semmi fényeset (mert az vonzotta volna a nemkívánatos tekinteteket), semmit, ami bő szabású lett volna (mert az lehetővé tette volna, hogy valaki megragadjon), vagy olyat, ami a mozgásban korlátozott volna (mert akkor nehezebben vettem volna fel a harcot, illetve lógtam volna meg). Legtöbbször bőrruhát választottam, még a nyár nyomasztó melegében is. Megfelelő védelmet és mozgásszabadságot biztosított.

Ettől még ugyanúgy képes voltam értékelni a szép holmikát, mint bárki más. De ragadozók vettek körül. A hiúság második helyre szorult a túlélési kényszer mögött.

Ilana gúnyosan felkacagott.

– Tudom, hogy tetszik, kis patkány. Még ha nem is mersz ilyesmit felvenni. Hogy az ördög vigye el! Minek a fiatalokra pazarolni az ifjúságot! Vagy szépséget... Ez a szín hozzád illik. Táncolj vele meztelenül a hálószobádban!

Összevontam a szemöldököm, ahogy szemügyre vettem a színekavalkádót, ami körülvette.

– Mert te is ezt csinálod a gönceiddel?

Kacsintott.

– Ezt és még sokkal többet is. És ne tégy úgy, mintha te nem tennéd!

Ilana még soha nem járt a szobámban, mégis elég jól ismert ahhoz, hogy tudja, valóban van egy fiókom tele apró, színes csecsebecsékekkel, amelyeket az évek során gyűjtöttem. Olyan dolgokkal, amelyek ostobán hivalkodóak voltak ahhoz, hogy ebben a való életben viseljem őket, de amelyeket talán álmomban, egy másik életben magamra ölthetnék.

Nem számít, mennyire igyekeztem magyarázatot adni az óvatosságomra, Ilana csak azért sem akarta megérteni. Többször is kijelentette, hogy elege van belőlem.

– *Elegem van!* – kiabálta, de csak óvatosan.

Őszintén szólva fogalmam se volt, a vén boszorka mi képp maradt életben ilyen sokáig, de hálás voltam érte, hogy sikerült neki. Azok az emberek, akiket ma reggel láttam a nyomornegyedekben, egyáltalán nem hasonlítottak rám, és a vámpírok, akik körülvettek, még kevésbé. Csak Ilana lebegett valahol a kettő között, ahogy én is.

Bár nagyon különböző okokból.

Én ebben a világban nőttem fel, de Ilana tíz évvel ezelőtt saját akaratából csatlakozott hozzá. Fiatal lány koromban lenyűgözött. Ritkán találkoztam emberekkel. Akkor még nem vettem észre, hogy Ilana még az emberek között is kissé... furcsa.

Ilana ismét megérintette a nyakát. Rájöttem, hogy a ruhaanyag, amit a kezében tart, nem vörös, vagy legalábbis kezdetben nem az volt. Közelebb léptem, és észrevettem a sebeket a torkán – három kettes sorozatot. Aztán a kötést a csuklóján, ami még Nyaxia tudja hány sebhelyet rejtett.

Biztos észrevette az arcomon a változást, mert újra felnevetett.

– Nagy lakoma volt ma este – mondta. – Jól megfizettek érte. Jóképű férfiak szopják a nyakam egész éjjel, és még fizetnek is érte. Fiatalabb koromban még izgatott is volna.

Még egy mosolyra sem tudtam rávenni magam.

Hát igen, fogalmam sem volt, hogy Ilana hogyan maradt életben ilyen sokáig. A legtöbb ember, aki önkéntesen adta a vérét a vámpíroknak – nem sok ilyen létezett –, egy éven belül belehalt a merészségébe. Nagyon is jól tudtam, hogy a vámpíroknak milyen kevés önkontrolljuk van, amikor rájuk tör az éhség.

Voltak dolgok, amikben Ilana és én sosem értettünk egyet.

– Egy ideig nem leszek itt – mondtam témát váltva. – Csak azt akartam, hogy tudd, ne hogy aggódj miattam!

Ilana arcáról semmit nem lehetett leolvasni. Még a gyenge fényben is láttam, hogy két árnyalatnyival sápadtabb lett.

– Az a rohadék! Hát megteszed...

Nem akartam ezt a beszélgetést, annak ellenére, hogy tudtam, mennyire elkerülhetetlen.

– El kellene gondolkodnod azon, hogy ideiglenesen elhagyd a belvárost – folytattam. – Inkább menj ki a külvárosba! Tudom, hogy utálod, de legalább ott...

– Bassza meg!

– Ez a Kejari, Ilana. Nem leszel itt biztonságban. Egyetlen ember sem lesz biztonságban a védett körzeteken kívül.

– *Védett körzetek?* Azok csak *nyomornegyedek*. Nem véletlenül jöttem el onnan. Bűzlenek a nyomortól – fintorgott.

– Szegénység és hűgyszag.

– De legalább biztonságosak.

Nem kerülte el a figyelmemet ennek a mondatnak az íroniája, hiszen épp most tértem onnan vissza, és csurom vér voltam.

– Na persze! A biztonság túl van értékelve. Miféle élet ez? Azt akarod, hogy elmenjek, amikor két évszázad legizgalmasabb eseményére kerül sor közvetlenül az orrom előtt? Nem, édesem. Eszem ágában sincs!

Megfogadtam, hogy nyugodt maradok – tudtam, hogy Ilana valószínűleg nem hallgat rám. De képtelen voltam visszafogni a frusztrációmat, és ezt érezni is lehetett a hangomon.

– Bolond vagy! Csak pár hónapról lenne szó. Vagy akár néhány napról! Ha csak a megnyitó idejére távoznál...

– *Bolond!* – köpött ki. – Ezt ő mondja? Így hív téged, amikor bármi olyat akarsz tenni, amit nem irányíthat?

Összeszorítottam az állkapcsom, és sziszegve fújtam ki a levegőt. Igen, Vincent *tényleg* bolondnak nevezne, ha minden ok nélkül megtagadnám, hogy megvédjem magam. És igaza is lenne.

Lehet, hogy az emberi körzetek nyomornegyedek, de ott legalább van némi védelem. És itt? Fogalmam sem volt, mi fog történni Ilanával vagy bármelyik emberrel a belvárosban, ha elkezdődik a Kejari. Különösen, mivel esetében olyasvalakiről van szó, aki már elkötelezte magát arra, hogy a vérét adja nekik.

Hallottam történeteket arról, hogy az embereket hogyan használták fel ezeken a próbákon. Nem tudtam, mi igaz, és mi túlzás, de felfordult a gyomrom. Néha meg akartam kérdezni Vincentet, de tudtam, azt hinné, magamért aggódom. Nem akartam, hogy jobban nyugtalankodjék miattam, mint amennyire már úgyis tette. És... nem tudta pontosan, hogy Ilana és én milyen közel kerültünk egymáshoz az elmúlt pár évben.

Vincent rengeteg mindenről nem tudott. Például arról sem, hogy bizonyos dolgok bennem nem feleltek meg annak az elképzelésnek, amit ő dédelgetett rólam. Ahogy olyan tulajdonságokkal is rendelkeztem, amiket meg Ilana nem értene meg soha.

Ennek ellenére fogalmam sem volt, mihez kezdenék akkor, ha kettejük közül valamelyiket elveszteném. Nem volt itt családom. Mindenkit megöltek, aki korábban vellem abban a házban élt, ahol Vincent rám talált. Ha maradtak is távoli rokonaim, azok olyan helyen rekedtek, ahová nem tudtam eljutni, legalábbis addig nem, amíg meg nem nyerem a Kejarit. De ott volt nekem Vincent és Ilana, számomra ők jelentették a családot, még akkor is, ha egyikük sem értette meg minden ellentmondásos tulajdonságomat.

Most, hogy Ilana elvesztésének lehetősége hirtelen túl kézzelfoghatónak tűnt, a félelem összeszorította a szívemet, és nem voltam hajlandó lemondani róla.

– Ilana, kérlek! – A hangom különösen rekedt volt. – *Kérlek*, egyszerűen csak menj el!

Ilana arca ellágyult. A szivarját egy túlsorduló hamutartóba tömte, és elég közel lépett hozzám, hogy az összes ráncot lássam a szeme körül. Pergamenszerű kezével megsimította az arcomat. Füst- és túlságosan szúrós rózsavíz illata volt, meg vérszaga.

– Édes vagy – mondta. – Tüskés, de édes. Amolyan savanykásan édes. Mint... mint egy ananász.

Önkéntelenül is elmosolyodtam.

– *Ananász?*

Milyen nevetséges szó. Őt ismerve, valószínűleg csak kitalálta.

– De elfáradtam, drágám. Belefáradtam a félelembe. Elhagytam a külvárost, mert látni akartam, milyen itt, és pontosan olyan kalandosnak bizonyult, mint gondoltam. Minden nap kockáztatom az életemet, hogy itt lehessenek. Ahogy te is.

– De hülyének azért nem kéne lenned.

– Lázadássá válik, ha nem törődünk vele. Ezt nyilván te is tudod. Még akkor is, ha a színeket a szekrényed hátuljába tömöd. – Éles pillantást vetett vérfoltos ruháimra. – Még akkor is, ha elrejtetted a külváros sikátorainak árnyékában.

– Kérlek, Ilana! Menj el akkor csak egy hétre, nem a teljes Kejari idejére! Tessék! – húztam ki a sálát. – Fogd ezt a rikító dolgot, és add majd ide, amikor visszajössz, és még azt is megígérem, hogy viselni fogom.

Hosszú ideig hallgatott, majd fogta a selymet, és a zsebébe dugta.

– Rendben. Reggel indulok.

Megkönnyebbülten sóhajtottam.

– De te. *Té*, kis makacs patkány... – Kezét az arcomhoz emelte, és kétoldadról megszorította. – Légy óvatos. Nem foglak kioktatni arról, hogy mire kényszerít téged...

Visszahőköltem, ahogy megéreztem megdöbbenően erős szorítását.

– Ő nem *kényszerít* semmire.

– *Ááá!* – Épp időben mozdultam, mert annyira gonoszán gúnyolódott, hogy nyál fröccsent ki a szájából. – Nem akarom látni, hogy egy nap olyan leszel, mint ők. Ez... – Az állkapcsa összeszorult, tekintete az arcomba révedt, és az arcán idegesítően intenzív érzelmek hulláma vonult végig – kibaszott *unalmas* lenne.

Nem ezt akarta mondani, és ezt persze én is tudtam. De Ilanával ilyen volt kapcsolatunk. A nyers őszinteség és a kelletlen gyengédség elfedte mindazt, amit nem mondtunk ki. Ahogy nem mondanám ki hangosan, hogy részt

akarok venni a Kejari próbákon, úgy ő sem mondaná ki nyíltan, hogy mennyire félt.

Mégis megdöbbenett, hogy a könnyeivel küszködik. Csak most jöttem rá igazán: neki is csak én vagyok a világon. Nekem legalább ott volt még Vincent is, ő azonban egyedül maradt.

Felnéztem az órára, és elkáromkodtam magam.

– Mennem kell – kiáltottam, újra az ablakhoz lépve. – Ne idd halálra magad, vén banya!

– Ne legyél olyan karót nyelt – vágott erre vissza, megtörölte a szemét, és korábbi sebezhetőségének minden nyoma eltűnt.

Őrült vén kurva, gondoltam szeretettel.

Kinyitottam az ablakot, és hagytam, hogy a nyári eső gőze az arcomba csapjon. Nem akartam megtorpanni – valami nehezebb dolog ült a nyelvem hegyén, szavak, amelyeket csak egyszer mondtam ki hangosan valakinek, aki pedig meg sem érdemelte őket.

De Ilana már eltűnt a hálósobája mélyén. Bármit is mondtam volna még, visszanyeltem, és újra kiléptem az éjszakába.

MÁSODIK FEJEZET

A lig kezdett esni, hamarosan már zuhogott is. Az Éj Házára annyira jellemző időjárás! Vincent a maga száraz, fanyar módján gyakran viccelődött azzal, hogy ez az ország soha nem tesz semmit tessék-lássék. A nap vagy kíméletlen hőséggel támadott minket, vagy teljesen visszahúzódott a szürke, vörösseszürke felhők rétegei mögé. A levegő vagy száraz volt, és olyan forró, hogy úgy éreztünk, élve sülünk meg, vagy olyan hideg, hogy megrepedtek az ízületeink. Az idő egyik felében a Hold elrejtőzött a ködben, de amikor láthatóvá vált, úgy csillogott, mint a csiszolt ezüst, fénye olyan intenzív volt, hogy a homok mélyedései és dombjai az óceán hullámaihoz hasonlítottak – vagy ahhoz, amilyennek én képzeltem az ilyesmit.

Az Éjszülöttek országában nem gyakran esett az eső, de amikor mégis, akkor rögtön felhőszakadás formájában.

Mire visszaértem a palotába, teljesen eláztam. Az épület oldalán felfelé vezető utam veszélyes volt, a kő minden egyes fogása csúszós és nyálkás, de nem ez volt az első alkalom, hogy esőben tettem meg az utat, és nem is ez lesz az utolsó. Amikor végül beugrottam a hálószobámba, sok

emelet magasan a föld felett, az izmaim égtek az erőfeszítéstől.

A hajam csuromvizes volt. Kicsavartam belőle a nedveséget, miközben a cseppek szimfóniája az ablak alatti bársonypadra fröccsent, és a horizont felé fordultam. Olyan meleg volt, hogy az eső ezüstös gőzfelhőt idézett a város fölé. A kilátás innen egészen más volt, mint a város emberlakta körzetében egy háztető magasságából. Az mindössze kiterjedt agyagtömb volt, barna négyzetek különböző árnyalatainak képe a holdfényben. Sivrinaj szívében – az Éjszülött királyság központjában – azonban pazar elegancia áradt mindenből.

Az ablakomból nyíló kilátás hullámszó ívek szimmetrikus tengerének tűnt. Az Éjszülöttek építészeti inspirációjukat az égből és a Holdból merítették – fémkupolák, csiszolt gránit, ezüst, amely beborította az indigókék ólomüvegeket. Innen fentről úgy tűnt, mintha a holdfény és az eső platínával fedett területet dédelgetett volna. A város síkságra épült, így bár Sivrinaj hatalmas településként tárult eléem, mégis megpillanthattam a dűnéket a távolban, a falakon túl.

Az örökkévalóság rengeteg évet adott a vámpíroknak, hogy tökéletesítsék a sötét, veszélyes szépség művészetét. Hallottam, hogy az Árnyak Házának területén, az Elefántcsont-tengeren túl olyan épületek készültek, amelyek pengékhez hasonlítottak: ott minden kastély egy-egy bonyolult, véres borostyánnal burjánzó, hegyes tornyokból álló épületegyüttes. Egyesek azt állították, náluk alkotnak a világ legkiválóbb építészei – de nem tudtam, hogyan mondhatná ezt bárki is, ha olyannak látta az Éj Házát, ahogy én láttam, ebből a szobából. Még nappal is lenyűgöző volt, amikor rajtam kívül senki sem láthatta.

Óvatosan becsuktam az ablakot, és alig fejeztem be a reteszeléset, amikor kopogtattak az ajtómon. Két koppánás: halk, de követelőző.

Bassza meg!

Szerencsém volt, hogy nem pár perccel később értem vissza. Kockázatos volt ma este kimenni, de nem tudtam megállni. Túl feszült voltam. Elfoglaltságot kellett találnom magamnak.

Gyorsan levettem a kabátom, és behajítottam egy eldobott ruhakupacba a sarokban, majd megragadtam a kötösömet, és felvettem. Legalább arra jó lesz, hogy eltakarja a vért.

Átrohantam a szobán, kinyitottam az ajtót, Vincent pedig nem habozott, egyből belépett.

Hidegen, elítélően nézett végig a szobámon.

– Micsoda kupleráj van itt!

Most már tudtam, hogy érez Ilana.

– Fontosabb dolgok miatt kellett aggódnom, mint a takarítás.

– A rend a mentális tisztánlátás miatt is fontos, Oraya.

Huszonhárom éves voltam, és még mindig folyton kioktatott.

Megérintettem a homlokomat, mintha csak olyan információkat adott volna nekem, amelyek átrendezték az univerzumomat.

– Bassza meg! *Tényleg?*

Vincent hold-ezüst tekintete közelebből is megvizsgált.

– Szemtelen kölyök vagy, kis kígyó!

Soha nem hangzott gyengédebbnek, mint mikor sértegetett. Talán jelentett valamit, hogy mind Ilana, mind Vincent kemény szavakkal leplezte a gyengédségét. Minden más értelemben viszont annyira különböztek egymástól. De talán ez a hely tett mindannyiunkat ilyenné. Arra tanított, hogy a szeretetünket durvaság mögé kell rejtenünk.

Most valamilyen oknál fogva e szemrehányás hallatán összeszorult a mellkasom. Vicces, melyek azok a dolgok, amelyek miatt a félelem végül felszínre tör. Meg *voltam* ijedve, bár tudtam, hogy nem adhatok hangot neki. És tudtam, hogy ezt Vincent is tudja. Láttam ferde vigyorából, ahogy rám nézett.

Néhányan azt gondolhatják, Vincent nem félt semmitől. Sokáig én is ezt hittem. Úgy nőttem fel, hogy néztem, ahogy uralkodik – figyeltem, hogy teljes tiszteletet követel egy olyan társadalomtól, amely amúgy semmit sem tartott tiszteletben.

Csak névleg volt az apám. Talán nem volt az enyém sem a vére, sem a mágikus tudása, sem a halhatatlansága. De ugyanaz a könyörtelenség jellemzett, mint őt. Ő nevelte belém, tüskéről tüskére.

De ahogy idősebb lettem, megtanultam, hogy a könyörtelenség nem ugyanaz, mint a félelem. Állandóan féltem, ahogy Vincent is. A férfi, aki semmitől sem félt, engem féltett – az emberlányát, aki egy olyan világban nevelkedett, amely arra volt berendezkedve, hogy végezzen vele.

Egészen a Kejariig. Ennek a tornának köszönhetően minden megváltozhat.

Ha megnyerem, szabad leszek. Ha vereséget szenvedek, végem.

Vincent pislogott, és mindketten meghoztuk a közös, néma döntést, hogy ilyen gondolatoknak nem adunk hangot. Tetőtől-talpig végigmért, mintha csak most venné észre a megjelenésem.

– Csupa víz vagy!

– Fürödtem.

– Edzés előtt?

– Egy kis lazításra volt szükségem.

Nos, ez igaz volt. Csak úgy döntöttem, kicsit más módszerrel választok: nem éppen levendulafürdőben áztatom magam.

Még ez a kijelentés is túl közel került ahhoz, hogy Vincent kényelme érdekében elismerjük a helyzetünk valóságát. Szája ferde mosolyra húzódott, és kezével végigsimított halványszőke haján.

Nála ez volt a közlés egyetlen módja. Valami nyomasztotta. Lehet, hogy én és a közelgő próbák, vagy...

Nem tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem.

– Mi a gond? – kérdeztem csendesen. – Baj van a Rishanokkal? – De Vincent nem válaszolt.

Összerándult a gyomrom.

– Vagy a Vér Házával?

Vagy mindkettővel?

Nagyot nyelt, és megrázta a fejét. Ez az apró mozdulat azonban elég volt ahhoz, hogy megerősítse a gyanúmat.

Többet akartam kérdezni, de Vincent csípőre tette a kezét, és rájöttem, elhozta a törét.

– A feladatunk fontosabb, mint az ilyen unalmas dolgok. Mindig akad majd ellenség, aki miatt aggódnunk kell, de neked csak ma este van időd. Gyerünk!

VINCENT ÉPPOLY KÍMÉLETLEN mester volt, mint amilyen kímeletlen uralkodó, aprólékos és alapos. Már hozzászoktam ehhez, de ma este mégis váratlanul ért az intenzitása. Nem hagyott időt gondolkodni vagy tétovázni az egyes csapások között. Használta a fegyverét, a szárnyait, erejének teljeségét – még a mágiáját is, amit ritkán alkalmazott az edzéseinken. Olyan volt, mintha pontosan meg akarta volna mutatni, milyen lenne, ha az Éjszülött vámpírok királya holtan akarna látni.

De Vincent sosem fogta vissza magát velem szemben. Még gyerekkoromban sem hagyta, hogy elfelejtsem, milyen közel van a halál. Minden megingásra az volt a válasza, hogy a torkomra tette a kezét – két ujjbegyét a bőrömhez szorította, a szemfogakat utánozva.

– Most már halott vagy – mondaná. – Próbáld újra!

Ezúttal nem hagytam, hogy a torkomhoz nyúljon. Az izmaim sikoltoztak, már fáradtak voltak a legutóbbi összecsapástól, de minden ütés elöl kitértem, minden szorításból kicsúsztam, minden csapásra a sajátommal válaszoltam. És végül, számtalan kimerítő perc után, a falhoz szorítottam,

egy ujjamat a mellkasának szegezve – mintha a pengém hegye lenne.

– Meghaltál – mondtam.

És hála az Anyának, mert egy kibaszott másodpercet sem éltem volna túl, ha a küzdelmünk nem ér véget.

Vincent csak egy pillanatnyi büszke félmosolyt engedélyezett magának.

– Használhatnám az Asterist.

Az Asteris az Éjszülött vámpírok legerősebb és leg-
ritkébb mágikus adottságai közé tartozik. Tiszta energia,
amely állítólag a csillagokból származik, és vakító fekete
fényként jelenik meg. Teljes erejével azonnal képes ölni.
Vincent páratlanul mesterien bánt ezzel az erővel. Egyszer
tanúja voltam, ahogy egy egész épületnyi Rishan lázadót
tett a földdel egyenlővé a segítségével.

Vincent az évek során arra is igyekezett megtanítani,
hogyan kell varázsolni. De én csak néhány szikrát tudtam
kicsiholni magamból. Szánalmas teljesítmény egy mágia-
használó vámpír halálos képességeihez képest – származ-
zon akár az Éj Házából, akár bármelyik másiktól.

Egy pillanatra megsédültem ennek gondolatától –
újabb emlékeztető, mennyi mindenben alábbvaló vagyok
azoknál a harcosoknál, akikkel szembe kell néznem. De
gyorsan eltoltam magamtól ezt a bizonytalanságot.

– Az Asterisnek sem vennéd hasznát, ha már megölte-
lek volna.

– Elég gyors lennél? Mindig küzdöttél, hogy eljuthass
a szívhez.

Keményen kell nyomnod, hogy átjuthass a mellcsonton.

Visszapislogtam a nemkívánatos emléket.

– Már nem probléma.

Az ujjam még mindig a mellkasára irányult. Soha nem
voltam teljesen biztos benne, mikor ér véget a küzdelem,
ezért soha nem lazítottam, míg le nem fújta a harcot. Csak
néhány centire volt tőlem – néhány centire a torkomtól.
Soha, de soha nem engedtem más vámpírt ilyen közel.
A vérem illata túl csábító volt számukra. Még ha egy vám-

pír ellen *akart* is állni neki – márpedig nagyon ritkán tet-
ték –, nem biztos, hogy képes lenne uralkodni magán.

Vincent belém verte ezt a tudást. *Sose bízz meg senkiben!
Soha ne add fel! Mindig őrizd a szívedet!*

És amikor nem engedelmeskedtem, drágán megfizettem
érte.

De vele kapcsolatban nem. Vele soha. Számtalanszor
bekötötte vérző sebeimet anélkül, hogy a kísértésnek akár
csak a nyomát is mutatta volna. Vigyázott rám, amikor
aludtam. Törődött velem akkor, amikor a leggyengébb vol-
tam.

Ez megkönnyítette a helyzetet. Egész életemben ret-
tegtem, mindig tudatában voltam a gyengeségemnek és az
alsóbbrendűségemnek, de legalább volt egy biztonságos
kikötőm.

Vincent figyelmesen nézte az arcomat.

– Rendben – lökte el a kezem. A ring széléhez mentem,
és összereztem, miközben megdörzsöltem a karomon
keletkezett sebet. Alig nézett a véremre.

– Óvatosnak kell lenned, amikor ott vagy – mondta. –
Amikor vérzel.

Fintorogtam. Istennő, nyilván biztos *nagyon* aggódik.
Ilyen alapvető dolgokat mondani!

– Tudom.

– Jobban kell vigyáznod, mint máskor, Oraya!

– Tudom.

Ittam egy korty vizet a kulacsomból, hátat fordítva neki.
Inkább a falon lévő freskókat néztem – ezeket a gyönyörű
és szörnyű festményeket, amelyek borotvafogú vámpírokat
ábrázoltak, akik vértengerben vonaglottak az ezüstcsilla-
gok alatt. A festmény az egész termet betöltötte. Ez a pri-
vát gyakorlóring Vincent és a legmagasabb rangú harcosai
számára volt fenntartva, és viaszszobor módjára csicsásabb
volt, mint amilyennek egy nyálra, vére és verejtekre szánt
helynek lennie kellene. A padlót puha, elefántcsont színű
homok borította, amelyet minden héten cseréltek: a dűnék-
ből hoztak frisset. Freskó borította a kör alakú, ablaktalan

falakat – egyetlen, panorámaszerű táblakép a halálról és a győzelemről.

A rajta ábrázolt alakok Hiaj vámpírok voltak, denevérszerű szárnyakkal, amelyek árnyalata a tejfehértől a hamufeketéig terjedt. Kétszáz évvel ezelőtt ezek a szárnyak a Rishanok tollas szárnyai lettek volna, azé a rivális Éjszülött kláné, amely állandóan az Éj Háza trónjáért küzdött. Amióta Nyaxia istennő több mint kétezer évvel ezelőtt megteremtette a vámpírokat – egyesek szerint már azelőtt is –, a két szekta állandó háborút vívott egymással. És minden egyes fordulattal, minden egyes új vérvonallal a trónon ez a freskó változott – a szárnyakat megfestették és letörölték, megfestették és letörölték, több tucatszor az évezredek során.

A vállam felett Vincentre pillantottam. Nem vonta be a szárnyait, ami ritkán történt meg. Általában mágiájával fedte el őket, hacsak nem volt valami diplomáciai esemény, amely megkövetelte tőle Hiaj ereje fitogtatását. A szárnyai elég hosszúak voltak ahhoz, hogy a végük majdnem az ajtót súrolja, színtüket tekintve pedig éjfeketék – olyan feketék, hogy meghazudtolták a természetet, mintha a fény beszívárgott volna a bőrébe, és ott halt volna meg. De még szembetűnőbbek voltak a vörös csíkok. A bíbor úgy folyt végig a szárnyain, mint a vízfolyás, és összegyűlt a széleken meg a hegyes csúcsokon. Amikor Vincent szárnyai szétterültek, úgy tűnt, mintha vérrel lennének kihúzva: elég élénkek voltak ahhoz, hogy még a legkönyörtelenebb sötétséget is átvágják.

A fekete szokatlan volt ugyan, de nem példa nélküli. A bíbor azonban egyedülállónak számított. Minden Hiaj vagy Rishan örökös két jegyet viselt – egy vöröset a szárnyán, és egy másikat a testén: ezek akkor jelentek meg, amikor az előző örökös meghalt. Vincent jele a nyaka tövében volt, közvetlenül a kulcscsontja felett. Lenyűgöző, díszes, teliholdra és szárnyakra emlékeztető minta díszelt rajta, amely a nyakát olyan bíborvörös színben ölelte körbe, mint egy vérző seb. Csak párszor láttam. Általában

magas gallérú zubbonyokkal vagy a nyaka köré szorosan és rendezetten tekert fekete selyemsállal fedte el.

Amikor fiatalabb voltam, egyszer megkérdeztem tőle, miért nem hagyja gyakrabban szabadon. Komolyan rám nézett, és nyájasan megjegyezte, hogy nem bölcs dolog szabadon hagyni a nyakunkat.

Ennek a válasznak nem kellett volna meglepnie. Vincent jól tudta, hogy a falain kívül és belül is minden sarkon trónbitorlók leselkednek rá. Minden új király, akit megkoronáztak, legyen az Hiaj vagy Rishan, egy rakás hullát hagyott maga után. Ő sem volt kivétel. Elfordultam a festménytől, mikor halkán megjegyezte:

– Nemsokára telihold lesz. Még pár nap, de bármikor elkezdődhet a verseny. Készen kell állnod.

Ittam még egy korty vizet. A szám még így is hamuízű maradt.

– Tudom.

– Bármikor elkezdődhet. Az Istennő szereti a váratlan-ságot.

Az Istennő. Az éjszaka, az árnyak, a vér – minden vámpírok Anyja.

Nyaxia istennő.

Bármelyik pillanatban elindíthatja az évszázadonként egyszer ismétlődő ünnepségek kezdetét, amelyet az Éj Háza az ő tiszteletére rendezett. Négy hónapon át tartó kegyetlen, ötpróbás verseny, amelynek csak egy győztese van. A nyertes a világ valaha ismert legértékesebb díját kapja: egyetlen ajándékot magától az istennőtől.

Az Obitraes minden részéről érkeztek vámpírok, hogy részt vegyenek a Kejarin: a gazdagság vagy a becsület ígérete vonzotta őket. Mindhárom ház – az Éj Háza, az Árnyak Háza és a Vér Háza – legerősebb harcosainak tucatjai fognak meghalni e címért.

És valószínűleg én is.

De ők hatalomért harcoltak. Én meg a túlélésért.

Vincent és én egyszerre fordultunk egymás felé. Mindig is sápadt volt, a bőre színe majdnem megegyezett ezüstös

szemének az árnyalatával, de most egyenesen betegesnek tűnt.

A félelme elviselhetetlenné tette a sajátomat, de egy ígérettel mégis leküzdöttem. Nem. Egész életemben erre készültem. Túl fogom élni a Kejarit. Meg fogom nyerni.

Mint ahogy Vincent is előttem, kétszáz évvel ezelőtt.

Megköszöri a torkát, felegyenesedett.

– Menj, és vedd fel valami normális ruhát! Megnézzük a konkurenciádat.

HARMADIK FEJEZET

Vincent azt mondta, ez olyan lakoma, amellyel a Kejari kezdete előtt fogadják az újonnan érkezőket az Éj Házában. De ez a definíció messze nem tükrözte a valóságot. Az esemény nem igazán „lakoma” volt, inkább a szégyentelen, tomboló zabálás megnyilvánulása.

Végül is illett az alkalomhoz. A Kejari csak százévente egyszer került megrendezésre, és az Éj Háza számára a legnagyobb megtiszteltetés volt, hogy otthont adhatott neki. A torna során Sivrinaj Obitraes minden szegletéből, köztük mindhárom házból fogadott vendégeket. Fontos diplomáciai esemény volt, különösen az Éj Házából és az Árnyak Házából származó nemesek számára. Senki sem vágyott *különösebben* arra, hogy a Vér Házának tagjai is tiszteletüket tegyék – nem véletlenül nem hívtak meg senkit a Vérszülottek közül erre az eseményre –, de Vincent sosem hagyta volna ki a lehetőséget, hogy a vámpírvilág többi tagja előtt páváskodjon.

Olyan ritkán jöttem a kastélynak erre a részébe, hogy elfelejtettem, milyen káprázatos. A mennyezet magas, ólomüveg kupola volt, égszínkéék felületét aranyszínű csil-

lagok tarkították. A rajta átszűrődő holdfény kavargva táncolt a tömeg felett. Fél tucat hosszú asztalt állítottak fel, amelyeken már csak a maradványai voltak annak, ami órákkal ezelőtt minden bizonnyal hihetetlenül gazdag lakoma lehetett.

A vámpírok élvezettel fogyasztották az élelem minden formáját, bár igazán a vér – emberi, vámpír vagy állati vér – volt szükséges a túlélésükhöz. Ételekből még mindig rengeteg volt az asztalokon – biztos rég kihűlt –, a vér pedig a tányérok és az asztalterítők csöpögő és fröccsenő, száradó bíborral borította be.

Az Ilana torkán és csuklóján lévő sebekre gondoltam, és azon tűnődtem, melyik folt az övé.

– Már mindenki jóllakott. – Vincent felajánlotta a karját, és én elfogadtam. Maga és a fal közé állított. Viselkedése hűvösen lazának látszott, de tudtam, hogy az összehatás nagyon is átgondolt döntés eredménye – az, hogy a karját nyújtotta és hogy oda terelt, ahová. Az előbbi arra emlékeztette a teremben lévőket, hogy a lánya vagyok. Ez utóbbi fizikailag megvédett mindenkitől, aki vérszomjától megrészegeדve olyan impulzív döntést hozhatna, amelyet később minden bizonnyal megbánná.

Vincent általában nem engedett ilyen típusú eseményekre – nyilvánvaló okokból. Mindketten tisztában voltunk vele, hogy emberi lényt vinni egy éhes vámpírokkal teli bálterembe rossz ötlet mindenki számára. Azon ritka alkalmakkor, amikor mégis vámpírok társaságban jártam, mindig kitüntető figyelmükben részesítettek. Ma sem volt ez másképp. Először mindenki Vincentre bámult, mikor belépett. Aztán rám.

Az állkapcsom összeszorult, az izmaim megmerevedtek.

Borzalmas érzés volt. Hogy ennyire látható vagyok. Olyan sok potenciális fenyegetés ellen kellett védekeznem.

A vacsora végeztével a legtöbben átvonultak a bálterembe, ahol mintegy száz vendég táncolt vagy pletykált, miközben vörösbor – vagy vért – kortyolgattak. Felismerem Vincent udvarának ismerős arcait, de rengeteg külföldi

is volt. Az Árnyak Házának tagjai nehéz, szűk, feszes ruhákat viseltek, a nők fűzőkben és testhez simuló bársonyruhákban, a férfiak merev, minimalista zubbonyokban feszítettek – mindez nagyon különbözött az Éj Házának selyemből készült öltözékeitől. Láttam néhány ismeretlen arcot is az Éj Háza külterületeiről, olyanokat, akik nem a belvárosban éltek, hanem talán a sivatagoktól nyugatra fekvő körzetek felett uralkodtak, vagy az Éj Háza szigetein, a Csonttengeren.

– Körülnéztem, van-e már valakin kötés. – Vincent lehajtotta a fejét, és csendesen beszélt hozzám, olyan halkán, hogy senki más ne hallja. – Néhányan már megtették véres felajánlásukat.

Nyaxiának – hogy jelezzék a Kejariba való belépésüket. Az ellenfeleim.

– Lord Ravinthe.

Egy hamuszürke hajú férfi felé biccentett, aki a bálterem túloldalán lelkes beszélgetésbe merült. Egyik gesztikulációja közben megpillantottam egy fehér foltot a kezén – egy sebet fedő, fekete és piros, átázott szövetet.

– Azelőtt többször is harcoltam vele – mondta Vincent. – A jobb térde pocskék állapotban van. Jól titkolja, de nagyon fáj neki.

Bólintottam, és óvatosan elraktároztam ezt az információt, miközben Vincenttel folytattuk körsétánkat a teremben. Talán valakinek, aki nem figyelt oda, úgy tűnhetett volna, mintha csak sétálgatnánk, de ő minden lépésnél rámutatott egy-egy versenyzőre, és mindent elmondott, amit tudott a háttérükről vagy a gyengeségeikről.

Egy vékony, világos hajú, szögletes arcú Árnyszülött nő felé biccentett:

– Kiretta Thann. Rég láttam. Gyenge kardforgató, de erős varázsló. Vigyázz a gondolataidra, ha a közelében vagy!

Majd egy vaskos, magas férfi következett, akinek a tekintete azonnal rám talált, amint beléptünk a terembe.

– Biron Imanti. A legrosszabb fajta vérszomj jellemzi, amit valaha láttam. – Vincent undorodva biggyesztette le az ajkát. – Meg fog környékezni, de olyan hülyén fog viselkedni, hogy könnyű lesz ellene fordítanod.

Befejeztük a bálterem körül tett első sétánkat, és neki-
kezdtünk a második körnek.

– Láttam még itt pár másikat is. Ibrihim Cain. És...

– *Ibrihim?*

Vincent szemöldöke összerándult.

– Sokan csak azért lépnek be a Kejariba, mert úgy érzik, nincs más lehetőségük.

Ibrihimet a terem túloldalán pillantottam meg. Fiatal vámpír volt, alig idősebb nálam, szokatlanul szelíd viselkedéssel. Mintha megérezte volna, hogy figyelem, megtalált a tekintete. Fekete, göndör haja által keretezett arca felém fordult, gyenge mosolyra húzta a száját, felfedve csonkolt ínyét, amelyből zavarba ejtően hiányoztak a szemfogak. Mellette ott állt az anyja, aki olyan brutálisan agresszív aszszonynak számított, mint amilyen csendesnek a fia: ő maga csonkította meg saját gyermekét.

Hasonló történetek túl gyakran fordultak elő ahhoz, hogy tragikusaknak számítsanak. Körülbelül tíz évvel ezelőtt, amikor Ibrihim a felnőttkor küszöbén állt, a szülei lefogták, eltávolították a fogait, és megbénították a bal lábát. Tizenhárom éves lehettem. Ibrihim arca feldagadt, tele volt zúzódásokkal: felismerhetetlenné vált. Elborzadtam, és nem értettem, Vincent miért nem reagál ugyanígy.

Akkor még nem vettem észre, hogy a vámpírok állandó félelemben élnek: rettegnek a saját családjuktól. A halhatatlanság véres, iszonyatos dologgá tette az utódlást. Még Vincent is megölte a szüleit – és három testvérét –, hogy megszerezze a címét. A vámpírok megölték a szüleiket a hatalomért, aztán megnyomorították a saját gyerekeiket, hogy azok ne tegyék ugyanezt. Ez elégítette ki az egójukat a jelenben és biztosította a jövőt. A vérvonaluk folytatódni fog... de egy perccel sem előbb, mint ahogy készen állnak majd rá.

Legalább a Kejari esélyt ad Ibrihimnek arra, hogy visszanyerje méltóságát, vagy meghaljon. Mégis...

– Nem gondolhatja komolyan, hogy nyerhet – motyogtam.

Vincent oldalvást rám pillantott.

– Itt valószínűleg mindenki ugyanazt gondolja rólad is. Nem tévedett.

Lenyűgöző orgonailat-felhő telepedett ránk.

– Hát itt vagy, uram. Eltűntél. Már kezdtem aggódni.

Vincent és én megfordultunk. Jesmine közeledett felénk, óvatosan hátravetve csupasz vállán sima, hamvasbarna hajzuhatagát. Szemkápráztató vörös ruhát viselt, amely bár egyszerű volt, mégis jól illeszkedett testének dús idomaihoz. A legtöbb itteni Hiajzsallal ellentétben ő hagyta, hogy palaszürke szárnyai láthatóak legyenek: a ruhája kivágása hátul elég mély volt ahhoz, hogy festői bíborvörös drapériák keretezzék őket. A ruha elöl is mélyen kivágott volt, így jól látszottak dús keblének halmái és az a foltos fehér sebhely, amely a szegycsontja közepén futott végig.

Soha nem szégyellte megmutatni, sem a dekoltázsát, sem a sebhelyét. Nem mintha rossz néven vettem volna. A keblei valóban lenyűgözőek voltak, ami pedig a sebhelyet illeti... a pletykák szerint túlélte egy tördöfést. Ha velem történt volna, én is minden áldott nap azzal a heggel kérkednék.

Vincent szája sarka megvonaglott.

– A munka soha nem ér véget. Mint tudod.

Jesmine felemelte vörös poharát.

– Így van – dorombolta.

Ó, a napverte életbe!

Nem tudtam, mit éreztek Vincent újonnan előléptetett gárdavezérével kapcsolatban. Ritka volt, hogy egy nő ilyen rangot érjen el az Éj Házában – az elmúlt ezer évben csak három nő töltötte be ezt a pozíciót –, és én ezt már csak elvből is helyeseltem. De egész életemben arra tanítottak, hogy bizalmatlan legyek. Vincent előző gárdaparancsnoka

egy Thion nevű girhes, sebhelyekkel tarkított férfi volt, aki kétszáz éven át szolgálta. Nem kedveltem, de legalább tudtam, hogy hűséges.

Amikor azonban Thion megbetegedett és végül meghalt, legfőbb tábornoka, Jasmine volt a természetes utóda. Nem volt semmi bajom vele, de nem ismertem, és nem is bíztam benne.

Talán csak a területemet védtem. Úgy tűnt, tetszik Vincentnek. Egy kicsit közelebb hajolt.

– Csodásan nézel ki – mormogta. Nagyon tetszik neki.

Noha nem akartam, kicsúszott a számon egy kis gúnyos nyögés. A hangra Jasmine ametiszt színű szeme rám villant. Elég új volt ahhoz, hogy még mindig szemtelen kíváncsisággal nézzen rám, nem pedig azzal a kissé unott bosszúsággal, mint Vincent aprócska belső körének többi tagja.

A tekintete lassan felfelé vándorolt a testemen, szemügyre vette a termetemet és a bőrruhámat, elidőzött minden egyes arcvonásomon. Ha nem tudtam volna az igazságot, azt hihettem volna, kéjsóváran viselkedik. Ami... nos, hízelgő lenne, ha nem lenne olyan gyakran előfutára a torlomra irányuló kísérletnek.

– Jó estét, Oraya!

– Helló, Jasmine!

Az orrlyukai kitágultak – apró rezzenés volt, de azonnal észrevettem. Hátrébb léptem, a kezem a töröm felé mozdult. Vincent is észrevette, és kissé arrébb húzódva kettőnk közé helyezkedett.

– Tájékoztass a Vér Házáról – vetette oda Jasmine-nek, és egy pillantásával rám parancsolt, hogy távozzak. Visszasodródtam az ajtó felé, távol a tömeg többi részétől.

Ez majdnem elég távolságot teremtett a parti vendégei és köztem ahhoz, hogy egy kicsit fellélegezhessek. De csak majdnem.

Amikor fiatal vagy, a félelem elgyengít. Jelenléte elhomályosítja az elmédet és az érzékeidet. Már olyan régóta, olyan folyamatosan félttem, hogy ez már csak egy újabb testi funkció volt, amit szabályoznom kellett – szívverés, légzés,

izzadás, izmok. Az évek során megtanultam, hogyan kell az érzésektől elválasztani a testiséget.

A féltékenység keserű íze lepte el a nyelvemet, ahogy az ajtófélfának támaszkodva figyeltem a mulatozókat. Különös figyelmet fordítottam azokra, akiket Vincent a Kejari résztvevőiként mutatott be. Ibrihim kivételével, aki csendben ült az asztalnál, a legtöbben gondtalannak tűntek, táncoltak, ittak és flörtöltek egész éjjel. Amikor eljött a hajnal, egy vagy három partnerrel összefonódva szunnyadtak el, mély álomba merültek, és egy percig sem gondoltak arra, vajon elég sokáig életben maradnak-e ahhoz, hogy újra felébredjenek.

Vagy vajon végre megtudják, milyen érzés ébren feküdni, a plafont bámulva, és halálos istennőjüket érezni a bőrükön?

A terem túloldalára pillantottam.

A férfialak olyan mozdulatlan volt, hogy a tekintetem majdnem elhaladt mellette. De volt benne valami furcsa, ami megtorpanásra késztetett, még ha először nem is tudtam, miért. Néhány másodperces megfigyelés után rájöttem, hogy nem egyetlen dologgal hívta fel magára a figyelmet, hanem kis részletek összességével.

A bálterem túlsó oldalán állt, messze túl a tánctér minden züllöttségén, háttal nekem. Bámulta a falat díszítő sok festmény egyikét. Nem láttam a részleteket ilyen távolságból, de jól ismertem a festményt. Ez volt a legkisebb a bálteremben, a vászon keskeny és hosszú, a teteje csillagpetytyes indigókék, amely fokozatosan mélyvörösre sötétedett. Magányos alakot ábrázolt: egy Rishan vámpírt, aki félig holtan, dermedten zuhant a festmény közepén. Meztelen testét nagyrészt a körülötte elterülő sötét tollas szárnyak takarták, kivéve egyetlen dolgot: kinyújtott kezét, amely kétségbeesetten kapott valami után, amit ő láthatott, de mi nem.

A Hiaj klán felemelkedése után kevés Rishan műalkotás maradt a kastélyban. Nagy részüket vagy megsemmisítették, vagy átfestették, hogy Hiaj vámpírokat ábrázolja-

nak helyettük. Nem tudtam, ez miért élte túl. Talán azért tartották helyénvalónak megtartani, mert egy halálra ítélt Rishant ábrázolt, aki a pokol mélyére zuhan, miközben az ég felé kapaszkodik.

Ez a mű kevés figyelmet kapott a körülötte lévő fenséges hőstettekhez, a véres igazságszolgáltatás vagy a diadalmas győzelem ünnepléséhez képest. Csendes volt. Szomorú. Amikor először láttam, még gyerekkoromban, összeszorult a mellkasom. Tudtam, milyen erőtlennek lenni. És ez az egyetlen elesett Rishan, akit olyan szárnyak öleltek, amelyek nem tudták felemelni, és olyan megmentő után nyúlt, aki nem nyúlt vissza érte... ez volt az egyetlen arra utaló jel, amit valaha láttam, hogy a vámpírok is sejthetik, milyen érzés erőtlennek lenni.

Talán ezért keltette fel az érdeklődésemet ez a férfialak – mert pont *ezt* a festményt nézte, amelyet soha senki más nem méltatott figyelemre. Magas volt, magasabb, mint a legtöbb vámpír, és széles vállú. Mélylila kabátot viselt, amely szorosan illeszkedett a testalkatához, a derekára pedig bronzsík tekeredett. Ez is furcsa volt egy kicsit. Öltö-zete hasonló fényes selyemből készült mint az összes többi Éjszülötté, de a ruha szabása egy kicsit túl szögletes volt, a kontraszt pedig túl merész. A vámpír haja sötétvörösnek látszott – majdnem feketének –, és hullámozó fürtökben om-lott a vállára. Szokatlan hajviselet: sem az Éj Házának ud-varában divatos kibontott, szabadon lebegő loboncra, sem a rövide nyírt változatra nem hasonlított.

Egy kezemen meg tudnám számolni, hány Sivrinajon túli Éjszülött vámpírral találkoztam életemben. Talán a di-vat kicsit más a Királyság külső területein. Mégis...

Átpillantott a válla felett, és egyenesen rám nézett. A szeme rozsdavörös volt, elég feltűnő ahhoz, hogy még a szoba túloldaláról is látható legyen. A tekintete laza kí-váncsiságot tükrözött. Az intenzitása mégis lenyűgözött.

Valami ebben is különösnek tűnt. Valami...

– Kóstoltad már ezeket?

– *A fenébe* – rándultam össze.

Nem hallottam a nő közeledését, ami egyszerre volt kínos és veszélyes. Magas volt és sudár, bronzszínű bőréen elszórtan szeplők, szeme nagy és sötét, feje körül fekete fűrtökből álló glóriát viselt. Vigyorgott: húsos tésztá rózsaszín szaftja csöpögött az ujjbegyére, miközben felém nyújtotta.

– Nagyon *finom*.

Kifejezetten utáltam, ha a vámpírok kimondták a „finom” szót, miközben ilyen közel álltak hozzám. Kettőt hátrafelé léptem.

– Nem kérek.

– Ó, nem tudod, mit hagysz ki. Ez...

– *Oraya*.

Vincent soha nem kiabált. A hangja elég erős volt ahhoz, hogy bármilyen termen áthatoljon. Átnéztem a vállam felett, és láttam, hogy a bálterem boltíves bejáratánál áll, és félreérthetetlenül a folyosó felé biccent: *Menjünk!*

Nem kellett kétszer mondania. El sem búcsúztam a nőtől, ahogy nevelőapám után eredtem, több mint hálás voltam, hogy elhagyhattam ezt a karmokkal és fogakkal teli vermet.

Viszont azon kaptam magam, hogy még egy pillantást vetek arra a festményre. A férfi eltűnt. A bukott Rishan csak a levegőt markolta, ismét magára hagyatva.

NEGYEDIK FEJEZET

Nem szoktam inni. A vámpírkohol hihetetlenül erős az emberek számára, és ettől eltekintve veszélyes is lett volna, mert tompította volna az érzékelimet. Vincent is csak ritkán ivott – valószínűleg ugyanazon okok miatt, mint én. Szóval meglepődtem, amikor borral állított be a szobámba. Apró kortyokat ittunk belőle, majd félretettük, és érintetlenül hagytuk, miközben csendben ültünk, és hallgattuk a tűz pattogását.

Végül megszólalt.

– Azt hiszem, annyira felkészült vagy, amennyire csak lehet. – Ez úgy hangzott, mintha leginkább magát próbálta volna meggyőzni. – A többiek alá fognak becsülni – folytatta. – Használd ki ezt! Erős fegyver.

Igaza volt. Régen megtanultam, hogy a legjobb fegyverem a saját gyengeségem. Majdnem minden éjjel ennek segítségével gyilkoltam a nyomornegyedekben. Most nem éreztem elégnék.

Lenyeltem a torkomban lévő csomót. Néztam apámat, ahogy a tűzbe réved, vörös fény játszott arcának sápadt, kemény szögletein. Ennyire ideges volt azon az éjszakán is, amikor a saját Kejarijára várt?

– Te is ezt tetted? – kérdeztem.

– Hagytam-e, hogy alábecsüljenek? – pislogott döbben-
ten. Ritkán kérdeztem a Kejarin töltött idejéről. Úgy ál-
tában ritkán kérdeztem a múltjáról. Talán az a korty bor,
vagy a szinte elkerülhetetlen közelgő halálom kissé meré-
szebbé tett.

– Igen – mondta egy pillanat múlva. – Valószínűleg
ezért nyertem.

Most már nevetségesnek tűnt, hogy Vincentet valaha
is alá lehetett becsülni. De kétszáz évvel ezelőtt csak egy
fiatal, alacsony rangú Hiaj nemes volt. Az Éj Háza akkor
Rishan irányítás alatt állt, és úgy tűnt, még évszázadokig
így is marad.

– Ideges voltál?

– Nem. Tudtam, mit kell tennem.

Látható kételkedésem láttán majdnem megvonta a vállát.

– Rendben – ismerte el. – Ideges voltam. De tudtam,
hogy a Kejari az egyetlen utam egy olyan élethez, amire
érdemes emlékezni. A halál nem ijesztő, ha a jelentéktelen
létezéshez mérjük.

Jelentéktelen létezés.

Ezek a szavak váratlan erővel hatottak rám. Mert mely
létezés lehet az enyémnél is jelentéktelenebb? Állandó fé-
lelemben élni, a saját vérem és a saját emberi gyengeségem
által megbénítva? Soha nem tudnék bármivé is válni így,
olyan keményen kell küzdenem a túlélésért, hogy soha nem
tudnék *elérni* semmit. Soha nem tudnék *értékesé válni*...
azon embereknek a számára, akiknek rajtam kívül semmi-
jük sem volt.

Olyan erősen szorítottam össze az állkapcsom, hogy be-
leremegtem. Megragadtam a poharam, és ittam még egy
korty bort, főleg azért, mert kétségbeesetten le akartam
foglalni a kezem. Éreztem Vincent rajtam nyugvó tekinte-
tét. Éreztem, ahogy ellágyul.

– Nem kell ezt tenned, kis kígyóm – mondta halkan. –
Csak most jöttem rá, hogy ezt még talán soha nem mond-
tam neked.

Hazugság lenne azt állítani, hogy nem éreztem kísértést, hogy elmeneküljek – kísértést, hogy elbújjak a komód és a fal közötti térben, ahogy kisgyerekkoromban is tettem. Egy részem még mindig bujkált, mert soha nem voltam más, mint zsákmány.

Nem, ez nem jelentőségteljes élet. Egyáltalán nem is élet.

– Nem hátrálok meg – mondtam.

Lenéztem a kezemre – a jobb kisujjamon díszelgő finom ezüstgyűrűre. Egyszerű ékszer volt, fekete gyémánttal, amely ugyanolyan kicsi volt, mint maga az ezüstkarika.

A zsebemben rejtőzött, amikor Vincent rám talált gyerekkoromban. Szerettem azt hinni, hogy az anyámé. Talán csak valami értéktelen csecsebecse. Valószínűleg sosem fogom megtudni.

Észre sem vettem, hogy megdörzsöltem. Még ez az apró mozdulat sem kerülte el Vincent figyelmét.

– Megkerestem volna őket neked, ha képes lettem volna rá – mondta. – Remélem, tudod.

A mellkasomba mart a fájdalom. Nem szerettem nyíltan elismerni, milyen reményeket táplálok. Ostobának éreztem magam tőle. Gyerekesnek. Ha azt hallottam, hogy Vincent hangosan hivatkozik rájuk, még inkább.

– Tudom.

– Ha valaha is lett volna ürügyem, ha valaha is fellázadtak volna...

– Vincent. *Tudom*. Tudom, hogy nem mehatsz oda.

Felálltam, és ránéztem, mire a tekintete a tűzre esett, elkerülve az enyémet.

Bassza meg, furcsa volt látni, hogy Vincent majdnem *bűnösnek* néz ki.

Húsz évvel ezelőtt Vincent húzott ki a romok közül egy szörnyű Rishan lázadás után. A város, amit hátrahagytam, vagy ami megmaradt belőle, mélyen a Rishan nép területén volt. Vincent egyedül a felkelés miatt tehette meg évtizedekkel ezelőtt, hogy belépett oda, de most? Azt a területet Nyaxia védte. Egy Hiaj király nem léphette át a határt

a klánok közötti háborús időközön kívül, és bár nevetséges volt ezt az örökös feszültséget „békének” nevezni, apámnak nem volt észszerű ürügye arra, hogy behatoljon arra a területre, és megtalálja a családomat.

Ha valamelyikük életben van még egyáltalán. Valószínűleg nincs. Bárki is volt abban a házban, amikor Vincent rám talált, nem élte túl a pusztítást. De voltak-e vajon mások is? Keresett valaki engem odakint?

Tudtam a logikus választ. Az emberi élet olyan törékeny. Ez azonban nem akadályozott meg abban, hogy elmém sötét zugaiban fantáziákat tápláljak. Hogy azon töprengjek, vajon hol lehetnek. Kíváncsi voltam, hogyan szenvedtek. Kíváncsi voltam, emlékszik-e rám valaki.

Én nem emlékeztem rájuk. Talán ezért hiányoztak annyira. Egy álom bármi lehet, amire szükséged van, és talán a tizenkét éves énemnek arra volt szüksége, hogy megmentse őket, hogy ez legyen az a hiányzó darab, amelytől végre teljesnek érezhessem magam.

– Hamarosan – mormolta Vincent. – Hamarosan elég erős leszel ahhoz, hogy elmenj.

Hamarosan.

Nem, Vincent nem cselekedhetett, de én igen – ha erősebb leszek, mint egy szimpla ember. Erősebbnek kell lennem, mint a legtöbb vámpír.

Meg tudnám csinálni, ha olyan erős lennék, mint maga Vincent.

Ez lesz a kívánságom Nyaxiától, ha megnyerem a Kejarit: hogy én legyek Vincent Coriatae-ja. Hogy kösse össze a szívünket. A Coriatis-kötés hatalmas dolog – már-már legendás –, amelyre csak néhányszor került sor a történelem során, és csak maga Nyaxia kovácsolhatta össze. Megfosztana emberi mivoltomtól, vámpírrá tenne az Átalakulás kockázata nélkül, ami az esetek több mint felében halállal végződött. És összekötné a lelkemet Vincentével: az ő ereje az enyém lenne, az enyém pedig az övé. Nem mintha sokat tudtam volna felajánlani neki, természetesen. Az irántam ér-

zett szeretetének bizonyítéka volt, hogy egyáltalán hajlandó felajánlani nekem egy ilyen ajándékot.

Az ő Coriatae-jaként elég erős lennék ahhoz, hogy megmentsem a vér szerinti családom, és igazi lánya legyek annak a férfinak, aki felnevelt. Én lennék az egyik legbefolyásosabb személy az Éj Házában. A világ egyik legbefolyásosabb lénye.

És soha senki nem fog alábecsülni, soha többé.

– Hamarosan – bólintottam.

Halványan rám mosolygott, majd felállt.

– Készen állsz?

– Igen. – De úgy éreztem, mintha hamu lenne a számban.

Az évek során sokszor próbáltam Nyaxiához imádkozni. Soha nem éreztem semmit – talán azért, mert emberként nem voltam igazán a gyermeke. De ahogy Vincent elővette a tálat és az ékköves tört, ahogy megvágta a kezemet, és hagyta, hogy gyenge, emberi vérem a vert aranyba csorogjon, egész testemben megborzongtam. Vincent imákat suttogott az istenek ősi nyelvén, hüvelykujját a sebemre szorította, hogy cseppet csepp után nyomjon az áldozati edénybe.

Felemelte a szemét, hogy rám nézzen.

– Nyaxia, Hollósötét Anya, az Éjszaka, az Árnyék, a Vér Méhe. Neked ajánlom Orayát, az Éjszülöttet. Ő a lányom, akit a szívem adott nekem, ahogy a szívem a fiaddá tett. Az ő jelenléte a Kejariban a legnagyobb ajándék, amit valaha is felajánlok neked. – Talán csak képzeltem, hogy a hangja kissé mélyebb lett. – Talán a győzelmét kivéve.

Bassza meg. Nem számítottam rá, hogy ilyen nehéz lesz.

Nem, nem voltam valami buzgó hívő. De most éreztem, hogy az Istennő itt van, elfogadja a felajánlott vérem, és cserébe csak még több vért ígér. Azon tűnődtem, vajon addig fog-e elvenni, elvenni és még többet elvenni, amíg szegény halandó ereimben nem marad már semmi, amit adhatnék.

A szavak, amelyek megpecsételik a sorsomat, vastagon lebegtek közöttünk, mint füst a levegőben.

– Felajánlom magam neked, Nyaxia. Felajánlom neked a véretem, a pengémet, a húsomat. A Kejariban fogok küzdeni. Akár győztesen kerülök ki belőle, akár meghalok, mindenemet neked ajánlom.

Aztán az utolsó, mindent megpecsételő szavak:

– *Aja saraeta! – Fogadd el igazságomat!*

– *Aja saraeta* – visszhangozta Vincent, és végig engem nézett.

Csepp, csepp, csepp, csöpögött lassan a vérem.

VALÓSZÍNŰLEG CSAK A NÉHÁNY korty bornak volt köszönhető, hogy egyáltalán el tudtam aludni. Végül beköszöntött a hajnal, és Vincent visszavonult. Feküdtem az ágyban, bámultam a mennyezetre festett csillagokat. Lüktetett a seb a kezemen. Valószínűleg még néhány napba telik, mire a Kejari elkezdődik, de a felajánlásom miatt hirtelen olyan *valóságosnak* éreztem, mint korábban soha.

Már majdnem megint lement a nap, mire a puszta ki-merültségtől lehunytam a szemem, és a pengéimet magam mellé tettem. A biztonság kedvéért.

Amikor nyughatatlan, ideges álomba merültem, biztonságról álmodtam.

Alig emlékeztem a régi életemre. De arra jók voltak az álmok, hogy betöltsék az idő által megrágott emlékek helyét. Olyan elmosódott érzések voltak ezek, mint egy elázott vízfestmény. Egy kis vályogkunyhó repedt padlóval. Erős karok ölelése, szikár arc, kosz és izzadságszag. Vértelen étel – émelyítően édes, hiányzik belőle a vas zamata – morzsolódott a nyelvemen.

Arról álmodtam, hogy fáradt hang olvas fel nekem egy történetet, és természetesnek vettem, hogy boldog befejezése lesz, mert másmit nem ismertem.

Gyűlöltem ezeket az álmokat. Könnyebb volt nem emlékezni ezekre a dolgokra, és arra a tényre, hogy mindig ugyanúgy végződtek.

A holdfény beáramlott a szorosan zárt ablakokon. Amikor a vámpírok megérkeztek, az egymás után feltűnő szárnyak eltüntették ezeket az ezüstös csíkokat.

A másik két kis test felkelt az ágyból, hogy az égre nézzen. Túlságosan féltem. A fejemre húztam a takarót.

– *Oldd el a tüzet, gyorsan!* – sziszegett az asszony. *Aztán... reccs. Reccs. RECCS.*

Összeszorítottam a szemem, amikor a sikolyok elkezdődtek, messziről, majd egyre közelebb és közelebb.

Ahogy a vályog körülöttem remegni és rázkódni kezdett, ahogy az ajtók felhasadtak és a falak összedőltek, és a nő sikoltott, sikoltott és sikoltott...

RECCS.

RECCS.

A sikolyok akkor is követtek, amikor felébredtem – olyanira, hogy a fülem nem tudta szétválasztani a hangokat, nem tudta eldönteni, hol ér véget az álmom, és hol kezdődik a valóság.

Kinyitottam a szemem, és csak egy áthatolhatatlan fekete fallal találkoztam. Teljes, teljes sötétség, olyan vastag, hogy fojtogatott. Kinyújtottam a kezem – a semmibe.

Az első zavart gondolatom az volt: *Miért nem égnek a lámpások? Sosem hagyom kialudni a lámpásaimat.*

Aztán lassan rájöttem, nem a szobámban vagyok. A must és a vér illata égette az orrlyukaimat. A tenyerem a földre szorult. Kemény, poros csempe.

Felajánlásom friss sebének fájdalmas emléke cikázott át kábult elmémen. A rémületem egyre nőtt, ahogy összeraktam a képet.

Nem. Túl korán volt. Kellett volna még néhány nap, kellett volna...

Vincent hangjának emléke bontakozott ki a fejemben:

Bármikor elkezdődhet. Az Istennő szereti a váratlanúságot.

Felültem. Pánik gyúlt bennem, de engedelmességre bírtam. Nem, nem engedhettem meg magamnak, hogy pánikba essek. Mert ez az volt.

Ez volt az.

Elkezdődött a Kejari.